

Θεοδόσης Πυλαρινός

«Α! δεν φοβούμαι τα κρούσματα, θεια-Μαχώ!»
Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, «Τα κρούσματα».¹

Τα δύο σταυροαναστάσιμα μέρη του ποιήματος (XX *Eadem sed aliter* και XXI *Κανδηλάπτης*), καρπός μεγαλοβδομαδιάτικος του 1989, με τα οποία αρχίζει την τελευταία συλλογή του, το *Κρούσμα*,² ο ποιητής Δημήτρης Κοσμόπουλος, αποτελούν προανάκρουσμα (κρούσμα δηλαδή προοιμιακό) του διφυούς ορθόδοξου πνεύματος, του σωτηριώδους εκείνου διπόλου της Σταύρωσης και της Ανάστασης, περίξ του οποίου πρέπει να αναστρέφεται η ζωή του πάσχοντος ανθρώπου. Ταυτόχρονα, το περιεχόμενο των ίδιων υμνητικών συνθέσεων αποτελεί και το κέντρο της όλης συλλογής, το ηθικό δίδαγμα της, ότι η σταύρωση, ως αποτέλεσμα πάθους και ως μορφή έσχατης ταπείνωσης, οδηγεί στην ανάσταση. Αυτή, πάλι, κατ' αμφίδρομο φορά προϋποθέτει πεπτωκότα (υπό τις ποικίλες περιπτώσεις της πτώσης) άνθρωπο.

Με άλλα λόγια, ο σταυρός που αίρει ο καθένας προμηνύει και την ανάστασή του. Αυτό το αισιόδοξο πασχάλιο μήνυμα εκπέμπουν οι πρώτοι στίχοι του ποιητή, οι οποίοι επιβεβαιώνονται στη συνέχεια του πολύπτυχου ποιήματός του, αφού μεγάλο μέρος της συνέχειας αποτελεί ιστορική και βιωματική εφαρμογή τους. Ο δεινά πάσχων αφηγητής, ο ίδιος ο πεπτωκώς ποιητής, ως άλλος Σαούλ, που δεν κρύβεται, αλλά αποκαλύπτει πολλαπλά την ταυτότητά του και τα αίτια της πτώσης του, διηγείται, αξιοποιώντας το ήθος και το είδος του σταυροαναστάσιμου ύμνου, με ποιον τρόπο επανήλθε στον δρόμο της σωτήριας αναγέννησης και της ανόρθωσης.³

[...]

Δεν μπόρεσα αγγελτήρια θανάτου βαμμένα
αντί μαύρα, με χρυσαλοιφές.
Ούτε το βόλεμα μέσα στον θάνατο,
που τότε λεν ζωή, μπόρεσα έφυγα,
γύρισα στην πέτρα.

Η προσφυής αξιοποίηση της εκκλησιαστικής οντολογίας⁴ με την ανάλογη ει-
δολογική απόδοση αποτελεί το πρώτο εξαιρετο διακειμενικό δείγμα της